

[P. E. Eriksen.]

Gennem lovforslaget gives der altså mulighed for over en årrække at foretage den her foreslåede udbygning, og mit parti vil gerne støtte dette. Her er et område, hvor vi skal tænke for mennesker, der ikke selv kræver, men som alligevel ikke bør placeres under disse trange forhold.

Poul Thomsen: Det udvalg, som i 1959 behandlede forslag til lov om åndssvageforsorgen, aflagde besøg i Ribe, og jeg erindrer endnu, hvor rystede mange af de medlemmer, der ikke tidligere havde været på en sådan institution, var ved at se forholdene på netop denne institution. Jeg erindrer, at der var medlemmer, som kom ud og erklærede, at de ikke kunne tåle at være derinde.

Nu har det udvalg, som er nedsat til behandling af det foreliggende lovforslag, også været i Ribe; adskillige af os var der på denne måde for anden gang, og vi glædede os denne gang over at se, at nogle af de værste ting i Ribe, f. eks. den lukkede afdeling, var blevet ændret, således at celleforholdene ikke er i dag, som de var dengang. Alligevel er det stadig væk sådan, at forholdene trænger til ændring, og jeg tror, at alle udvalgets medlemmer var taknemlige for, at turen til Ribe afsluttedes på Løgumgård, hvor vi fik lejlighed til at se en lille, veldreven institution, hvor der var en overbefolkning og en pladsmangel, som rystede os alle. Adskillige af os sagde, da vi gik ned fra etagerne: hvad sker der den dag, der udbryder en ildebrand på dette sted? Derfor var der inden for udvalget en rørende enighed om, at man var nødt til at afhjælpe de mangler, som er ved institutionerne derovre, enighed om, at man skulle prøve på at finde frem til en hurtig løsning med hensyn til hele forsorgscenterområdet derovre, så det var 1962 værdigt.

I udvalget har en af de ting, vi har drøftet, altså ikke været, om man skulle have en udbygning eller ej, men under hvilken form denne udbygning skulle finde sted, og det har bl. a. været drøftet, hvorvidt det var rimeligt, at man samtidig med det traditionelle byggeri, som på visse områder må være naturligt, også tog et utraditionelt byggeri op. Nu er det således,

at vi i øjeblikket her i tinget behandler et andet lovforslag vedrørende statens åndssvageforsorg om præfabrikerede skoler og om montagebyggede skoler, og det har da været naturligt for udvalget her samtidig at strejfe dette lovforslag.

Det må ikke være sådan, at et folketingsudvalg giver direktiver til administrationen, til boligministeriet, til embedsmændene, til dem, der i det hele taget skal udføre arbejdet, om, hvordan arbejdet nøjagtigt skal udføres. Men det vil dog være naturligt, netop i den situation, hvori byggemarkedet i øjeblikket befinder sig, at pege på, at det vil være rimeligt at forsøge at indpasse i dette byggeprogram også de moderne metoder, der findes. Vi har haft lejlighed til at se nogle af disse moderne metoder og synes, det vil være rimeligt, om man fra administrationens, fra arkitekternes, fra ingeniørernes side ser på de forskellige muligheder.

Jeg vil gerne pege på, at når man inden for åndssvageforsorgen i særlig grad har hæftet sig ved polysterolmaterialet, så skyldes det, at man derved kan opnå en temmelig stor pladsbesparelse; disse plader er nemlig meget tynde i sammenligning med betonpladerne, og man vil derfor kunne spare en hel del areal. Endvidere er det et lettere materiale at arbejde med, og derfor vil det lettere kunne behandles af mindre maskiner, end man vil være nødt til at anvende ved et mere solidt og mere svært materiale.

Udvalget har i betænkningen henstillet, at administrationens teknikere ser på de forskellige metoder, og det håber vi man vil tage til efterretning.

Mit parti mener, at selv om det er en vanskelig situation både økonomisk, byggemæssigt o.s.v., vi i øjeblikket står i, er der her et område, hvor vi ikke kan holde os tilbage. Der er hjælp behov, og den hjælp vil vi forsøge at give.

Chr. Madsen: Også jeg kan på mit partis vegne meddele, at vi fuldt og helt går ind for det foreliggende lovforslag.

Vi har jo — som det også står i betænkningen — været på besøg i forsorgscentret, og det gjorde i hvert fald et stærkt indtryk på mig, hvad man så dér. Det står klart for mig, at man skylder de mennesker en hel del, og at der må bygges så hurtigt som muligt,